

DADZIS

HUMORA UN SATĪRAS ŽURNĀLS

KAS BEZ BIKSĒM, TAS BEZ BĒDĀM!



1990.

5

DZEN VELLU JAU TRĪSDESMIT CETURTO GADU.

Skenējis Janis Vilniņš
scavenger@inbox.lv
Rīga - 2010



G. VINHEDZIS

KONKURSS

Cēsu rajona TDP izpildkomiteja
Cēsu muzeju apvienība
Žurnāla «Dadzis» redakcija
1990. gada jūlijā rīko

2. konkursizstādi ĶENCIS '90

KOMISKAIS TĒLOTĀJĀ MĀKSĻĀ

Aicināti piedalīties profesionālie mākslinieki, gleznotāji, grafiķi, tēlnieki, karikatūristi un citi.

Darbu iesniegšana — līdz š. g. 1. jūlijam

- Latvijas Mākslinieku savienībā,
- «Dadža» redakcijā,
- Cēsu muzejā.

Žūrijas sastāvā: Mākslinieku savienības, «Dadža» redakcijas, Cēsu muzeja, Cēsu rajona izpildkomitejas, Cēsu mākslinieku grupas pārstāvji.

Izstādi paredzēts atklāt Cēsīs, Izstāžu namā, jūlija otrajā pusē.

Apbalvošanai atsevišķā grupā vērtēs grafiķu un karikatūristu darbus, atsevišķā — gleznotāju, atsevišķā — tēlnieku un citu darbus.

Kopumā tiks piešķirtas 9 balvas ar naudas prēmijām:

- 1) trīs galvenās balvas — bronzas statuetes (skat. attēlu!) ar prēmijām, 500 rubļu katra;
- 2) trīs bronzas medaļas ar prēmijām, 300 rubļu katra;
- 3) trīs bronzas medaļas ar prēmijām, 200 rubļu katra.

Bez tam daļu izstādes darbu iepirks Cēsu muzeja kolekcijai.

Iespējama vēl citu organizāciju, prēmiju dibinātāju un sponsoru piesaistīšana.

Adrese: 228500, Cēsīs, Pils ielā 9, Cēsu vēstures un mākslas muzejā. Tālrunis — Cēsīs 22612, 23557.

RĪKOTĀJI



JAUNSAIMNIEKIEM



Mums palīgā tagad metas arī tautieši no ārzemēm, cits ar mantu, cits ar gudru padomiņu. Ar visai nopietnu atklājumu, protams, savas profesijas valodā lauku jaudis iepazīstina latviešu karikatūrists Ed. Keišs no tālās Kanādas: cūkas ātrāk iemieg, klausoties klasisko mūziku, mierīgāk guļ, ēd mazāk un ātrāk nobarojas.

Nemiet par labu un lieciet aiz auss!

Dažādi zirgspēki



Atbalstot tos, kam divkārtais šnabis nav pa makam, ierosinām tirdzniecības pārvaldēm un patērētāju biedrībām universālveikalu parfimērijas nodalās arī ierīkot dzērienu sektorus. Kā jau pats nosaukums rāda, trīskāršajam odekolonam, atbalstot dzērienu masas neatlaidīgos lūgumus, mierīgi varētu uzlikt trīskāršu cenu.



JAUKSIM VAI CELSIM?

Beidzot tā ir klāt, šī ilgi gaidītā ekonomiskā suverenitāte!

Vakaros, ieslēdzis televizoru, ar neslēptu interesi klausos pārdomas par «tirgus ekonomiku, kuras apstākļos ir sākusi strādāt republikas saimniecība». Pārlapojošā radikālāk noskaņotos preses izdevumus, nevilšus pieķeru sevi pie domas, ka nākamajā algas reizē varbūt saņemšu konvertējamus latus, nevis apšaubāmas vērtības rubļus. Fantāzija raisa vienu ainu aizraujošāku par otru — Latvija ir atkarojusi bekona monopolu pasaules tirgū un sekmīgi konkurē ar Dāniju sviesta ražošanā, «VEF» un «Radiotehnikas» ražojumi Londonas un Ķelnes supermārkētos kotējas tikpat augstu kā firmu «Grundig», «Siemens» vai «Toshiba» produkcija, «RAF» mikroautobusi sekmīgi konkurē ar firmām «Folks-wagen» un «Ford». Un — pats galvenais — kopš beidzies centrālo resoru diktāts, mūsu atjaunotā tautsaimniecība ir pārstājusi piecūkot dabu. Pat Slokas celulozes un papīra rūpnīca strādā ar pilnu jaudu, Lielupē pludinot dzeramūdeni.

Stop! Kas tad tas!! Papīra trūkuma dēļ neiznāks avīzes! Tā kā pirmais reālais solis ekonomiskās suverenitātes apstākļos būšot Slokas kombināta slēgšana ekoloģisku apsvērumu dēļ un arī citām republikām vairs nepiegādāsim perfokartes un celulozi, tās savukārt vairs nedos Latvijai avīžu un ietinamo papīru...

Atvainojiet! Bet tirgus ekonomika ar savu elastīgo mehānismu! Kāpēc nevaram iepirkt papīru par konvertējamajiem latiem Somijā vai Kanādā?

Sašutumā ņemu telefona grāmatu un... neticu savām acīm! Tā pati ekonomiskās pārvaldes sistēma, tās pašas komitejas, ministrijas un nodaļas. Tātad joprojām dzīvojam centralizētās ekonomiskās plānošanas apstākļos un tirgus ekonomika ar konvertējamo latu tāds rozā zilonis vien ir bijis...

Nu, bet ekonomiskā suverenitāte? Patstāvība! Galu galā, ja arī nav konvertējama lata, ir taču pasaulē dolāri, mārciņas, markas!

— Baltijas republiku ekonomiskā suverenitāte pagaidām ir tikai kompromisa variants starp Maskavas un mūsu vēlmēm, un pat šo kompromisu PSRS valdība atsevišķos gadījumos iztulko mums nepieņemamā veidā... Bet no republikas ekonomiskās stabilitātes ir atkarīga tās politiskā stabilitāte un — gala rezultātā — reālā politiskā un ekonomiskā neatkarība nākotnē, — tā domā Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidijs priekšsēdētājs Anatolijs Gorbunovs.

Un man vairs negribas kopā ar vienu otru karstgalvi kliegt: «Sloku ciet!» un «Bresi ziepēs!» Kaut kur pagaist arī rožainie nākotnes sapņi. Toties arvien biežāk sāku ievērot indīgus smīniņus dažādu atbildīgo, pusatbildīgo un neatbildīgo darbinieku sejās. Sak, lai tik slēdz ciet gan Sloku, gan Ventspili, gan daudz ko vēl citu! Šodien aptrūks papīra, rīt degvielas, parīt gāzes, elektroenerģijas. Un tad jau paši nāks klanīdamies ar cepuri rokā klauvēt pie tām pašām ministriju durvīm Maskavā.

Bet varbūt neiesim! Varbūt nenodosimies rozā un ziliem nākotnes sapņiem, nedestabilizēsim jau tā destabilizēto ekonomiku (būsim godīgi — bieži vien personīgu politisku ambīciju dēļ), bet gan reāli to stiprināsim!

Pirms nojaukt, vispirms uzcelt.



D. BREIKSS



— AK SPILVENTIŅ, CIK TU BIJI MĪKSTS...

G. VINĒDZIS



SOCIĀLISTISKO IEKAROJUMU PRAKTIĶIS.

E. RUSMANIS

Andrē Rūgītis



— INTERESANTI, VAI TUR, PIE VIŅIEM, IR ATTĪSTĪTS SOCIĀLISMS!
— DIEZIN. VISI ĒD DESAS.

E. OSS



L. DANILĀNS



SADZĪVES PAKALPOJUMI.

G. BERZINS



I. MELGAILIS



Daba tā ir iekārtojusi. Bērns nāk pasaulē pēc deviņiem mēnešiem. Gan tad, kad viņu gaida, gan tad, kad negaida. Gaidītos aizved mājās, pārējos visbiežāk mājās neved. No šī brīža arī sākas negribētā bērna ceļš pa etapu — zīdaiņu nams, bērnunams, internātskola (vai palīgskola), profesionāli tehniskā, kopmītne. Bieži tam seko arī zona.

Gaidītajam vecāki stāsta pasakas — mazā, sirmā kumeliņā... Negribētais bērns par sirmo kumeliņu bieži vien nezina neko, jo neviens par viņu neinteresējas, nepriecājas, nevienam viņš nav vajadzīgs.

Es dzirdu, kā mani aprāj — fui, fui, mūsu humānajā valstī katram atrodas sava vietiņa un visi bez izņēmuma ir vajadzīgi.

Reiz kāda māte, madonna ar bērnu, māmuliņa, kas stingri bija nolēmusi atstāt bērnu valsts apgādniecībā, visiem, kas mēģināja viņu pārliecināt, centās paskaidrot, ka viņas prāts varēšot būt pilnīgi mierīgs. Gan jau valsts prātīšot gādāt. Un pie valsts lielās krūts bērnam būšot gan labāk, gan ērtāk, gan siltāk. Nudien, sabiedrībā, kur pirmajā vietā vienmēr bijis plāns un valsts intereses, mātes jūtas ražošanas procesā parasti tikai traucējušas. Sieviete ar bērnu vadītājiem bijusi un ir kā akmens kaklā.

Bet, tā kā laist pasaulē bērnu ir goda lieta, viena daļa sieviešu to godam arī dara. Un neraksta atteikšanās iesniegumus. Un nepamet bērnu slimnīcā. Jo bērns mājās ir liels svētki. Rodas pamats to pieklājīgi atzīmēt tuvāko draugu pulkā. Kopā ar mātes pienu saņēmis krietnu dopinga devu, bērniņš mierīgi gul un nemaz netraucē vecākiem priecāties pēc sirds patikas.

Un tikai pēc laika sabiedrība pamana, ka bērns jau ir fiziski un garīgi novājināts. Tad seko ilgu ilgās papiru kārtības. Un rezultātā māmiņai tomēr tiek atņemtas vecāku tiesības. Bēdas plosa viņas sirdi. Tās jāslicina. Un, jo vairāk slicina, jo vairāk jāslicina. Tā, ka bēdu sagrauztā māte nemaz nepamana, kā atņemtā bērna vietā jau uzradies cits. Nu atkal prieki, kam seko bēdas, kas, protams, jāslicina. Tā piecas, sešas, pat astoņas reizes. Līdz mātei varonei.

UZZIŅAI. Zīdaiņu namos un bāreņu internātskolās 20 procenti ir bērni, kuru vecākiem ar tiesas lēmumu atņemtas vecāku

tiesības sakarā ar alkoholismu un narkomāniju. Bērnu invalidu pansionātos šis skaits ir ievērojami lielāks — 38 procenti.

Zīdaiņu namos, bērnunamos un internātskolās 43 procenti aprūpējamo ir latvieši. Pansionātos to īpatsvars ir 55 procenti.

Bet mēs diezin kāpēc vienmēr esam bijuši pārliecināti, ka latviešu sievietei pamest bērnu nav raksturīgi.

Šīmais un bērais pasaku kumeliņš vientulajiem bērniem aizskrien garām. Taču radītājiem dzīvot netraucē neviens. Teorētiski it kā eksistē likums par alimentu iekasēšanu bērnu audzināšanai. Bet tas gan vairāk teorētiski. Praktiski pat apelēt pie vecāku godaprāta nav jēgas. Ja godaprāts vēl nelielas devās saglabājies, tad naudiņa jau sen aizgājusi visiem zināmā šķidrumā.

Un pamestais bērns šūpojas lielajā valsts glābšanas laivā. Bērni — tā ir mūsu gaišā nākotne, rītdienas cēlāji! Visu labāko bērniem! Taču valsts vārdi ne vienmēr sakrīt ar valsts darbiem. Vārdos ir saulainā bērnība. Darbos šī pati bērnība paiet vāji apkurinātās telpās.

UZZIŅAI. Vairāk nekā puse internātiestāžu atrodas nepiemērotās telpās. Daudzviet nav higiēnisko istabu meitenēm, telpu apavu un apģērbu žāvēšanai, par baseiniem, muzikālajām zālēm un sporta zālēm nemaz nerunājot. Neapmierinošā stavokli ir virtuves un sanitārie mezgli. Arī gulamtelpas.

Nē, nē, mēs rūpējamies. Tālajā nākotnē, varenajās piecgadēs ir paredzēts kaut ko jaunu bērniem uzcelt, pat baseinus projektēt...

Bet šodien? Šodien droši var teikt, ka bērns vismaz ir saņēmis zinātniski aprēķinātas kaloriju devas. Protams, banāni, ananasi, mandarīni un zemenes šiem bērniem nav paredzēti. Arī āboli, kāposti, burkāni, tomāti un gurķi (sezonas laikā) nav jāēd katru dienu. Internātiestādēs ļoti labi prot iztikt ar visai apšaubāmas kvalitātes gaļu, zivīm, dārzeņiem, augļiem un ogām. Taču nekur nav teikts, ka kalorijas nevar uzņemt ar bojātiem produktiem.

Un, ja bērniem trūkst drēbju, sākot ar velu un beidzot ar virsdrēbēm, tas vēl nebūt nenozīmē, ka viņi staigā plikini.

Vientuļo, pamesto bērnu iestādes turas uz

trim varenim vaļiem — Veselības aizsardzības, Tautas izglītības un Sociālās nodrošināšanas ministrijām. Ministrijas savukārt aprūpē Ministru Padome, kam arī par vientulajiem un pamestajiem bērniem ļoti sāp sirds. Vai gan citādi jau 1987. gadā būtu tapis lēmums «Par pasākumiem, kas veicami, lai radikāli uzlabotu audzināšanas un mācību darbu, kā arī materiālo apgādi bāreņiem un bērniem, kas palikuši bez vecāku aizbildniecības». Ja jau MP pieņēma šādu lēmumu, tad laikam jūta, ka kaut kas nav īsti kārtībā.

Kad pērnā gada nogalē Ministru Padomē pārinterēsējos par šī lēmuma izpildi, biju gatava dzirdēt par grūtībām, par objektīviem iemesliem, par veiktajiem pasākumiem, par vainīgajiem, par... un tā tālāk. Kultūras un sociālo jautājumu nodaļā Jānis Jēkabsons turpretim uzsvēra, ka viss esot labi.

UZZIŅAI. Balstoties uz statistiskiem pētījumiem, nākas secināt, ka MP lēmums «Par pasākumiem, kas veicami, lai radikāli uzlabotu audzināšanas un mācību darbu, kā arī materiālo apgādi bāreņiem un bērniem, kas palikuši bez vecāku aizbildniecības» bieži netiek pildīts vai tiek pildīts daļēji.

Latvijas PSR Valsts statistikas komiteja uzskata, ka nepieciešams uzdot Tautas izglītības ministrijai, Veselības aizsardzības ministrijai, Tirdzniecības ministrijai, Sociālās nodrošināšanas ministrijai, Patērētāju biedrību savienībai, citām ministrijām, tautas deputātu padomes izpildkomitejām veikt neatliekamus pasākumus, lai uzlabotu bērnu materiālos un sadzīves apstākļus, viņu apgādi ar kvalitatīvām un pietiekoši plašu sortimenta pārtikas precēm. Nodrošināt vientuļo bērnu iestādes ar medicīnas personālu un pedagogu kadriem...

A. NITA

P. S. Dzīvē bieži ir kā pasakā — jo tālāk, jo trakāk. Vienīgā atšķirība ir tā, ka dzīvē nekad nevar zināt, vai beigas būs laimīgas un vai mazais, sirmās kumeliņš pēkšņi nepārtaps par plēsīgu pelēko vilku...



VISU LABĀKO BĒRNIEM?



PARAUGSTUNDA

Kopš neatminamiem laikiem mūsu iestādes gaitenī stāvēja izdēdējis dīvāns. Un katru dienu tā kaulainajiem sāniem kāds uzgrūdās, dabūdam dažāda lieluma zilumus. Cietušie tad parasti izteica vienveidīgu priekšlikumu: izmest to kastī! Bija reizes, kad dīvāna liktenis atradās kā uz naža asmens. Nu, kaut vai tāpēc, ka Mīlītes vīrs tumšzilas zīmes uz laulātās draudzenes maigās miesas negribēja atzīt par ražošanas traumām...

Kas zina, cik ilgi mēs vēl būtu mocījušies, ja šajās telpās nejauši neiemaldītos tautā mīlēts censonis. Protams, arī viņš nodauzīja kāju gar skabargainajiem dēļiem un, lielu braucidams, pārmetoši teica:

— Un es domāju, ka visas vecās grabažas jau aizmēzts.

Šī filozofiskā piezīme uzrāva kājās mūsu arodorganizatoru Jumtaini. Viņš apskrēja visas istabas, vaicādams, vai mēs esam dzirdējuši pārmetumu:

— Vai es neteicu, ka sevi izdzīvojušas mantas jānoraksta! Saderam, ka viņš šo gadījumu un mūsu kantori izmantos kādā no savām uzrunām vai rakstiem! Kauns pār visu ģimī...

Un tā vienurīt gaitenī pretī skatījās savāds tukšums. Daži, kuri bija raduši saņemt savus belzienus jau darba dienas sākumā, izskatījās gluži apjukusi. Mīlīte esot gandrīz pakļupusi tajā atbrīvotajā plācī.

Pēcpusdienā mūsu istabā ienāca Jumtainis. Ar ziņu, ka cilvēki izsaka neapmierinātību, — jā, tas kokakambaris esot traucējis gan, bet nu gaitenis izskatīties neapdzīvots un drūms kā šķūnis.

— Ir ienācis priekšlikums iznest no mazās zāles divus atpūtas krēslus un nolikt izbrīvētajā telpā.

— Tad vajag tā izdarīt, — nopurdēja grāmatvedis Spicenieks. Viņam bija savas domas par Jumtaiņa rošību.

— Nu, vecīt! — Jumtainis nogrozīja galvu. — Tie laiki, kad visu darīja priekšniecība, ar tautu neapsprīdusies, paldies dievam, ir garām. Tagad visi kopā lemjām. Mācīties demokrātiju nekad nav par vēlu.

Šodien mums visiem būšot iespēja piedalīties istā demokrātijas paraugstundā. Tūlīt pēc darba notiks sapulce, kurā ikviens varēs izteikties par savu gaitēņa apmēbelēšanas variantu un to aizstāvēt.

— Es nevaru! — Mīlīte safrucās. — Vīramāte atbraukusi. Nē, es nevarēšu. Nu... Ja nu vienīgi jūs man iedosit izziņu par to, ka nevažājos nekur.

Jumtainis sacīja, ka visi, kuriem vajadzēs rakstisku apliecinājumu par piedalīšanos demokrātijas paraugstundā, tādu, protams, dabūs. Pēc pirmā pieprasījuma. Nav taču vairs vecie laiki, kad cilvēks zābakus nodēdēja, apzīmogotu papīrīti meklēdams.

Uz sapulci bija atvilkas pat trīs agrāk nekad neredzētas grošas. Viszinošā Tīlīte teica, ka šo vecenīšu darba grāmatīņas glabājoties mūsu kadrinieces seifā, tāpat viņas skaitās kantorim piederīgas. Pie pašām durvīm kūkoja Pudeļu Jānis, kurš regulāri izvāca no skapjiem un pagaldēm tukšo taru.

Jumtainis sāka uzrunu:

— Pirmo reizi šīs telpas pieredz, ka to likteni lemj pilnīgi viss kolektīvs.

— Kur nu viss. Spicenieka nav, — kāds noteica.

Darīju zināmu, ka no rīta Spicenieks kaut ko runāja par zobārstu. Brēcenieks ieminējās par kāršu parādiem, kurus kolēģis taisni šodien devies nokārtot. Mīlīte atcerējās noslēpumainu telefona zvanu...

Jumtainis aizsūtīja Hertiņu apzvanīt pilsētas poliklīnikas. Drīz viņa atgriezās un ziņoja, ka Spicenieka neesot ne poliklīnikās, ne morgā. Arī šodien izlidojušo pasažieru sarakstos minētais pilsonis nav atrodams.

— Nē, sapulci noturēt nevarēsim, — teica Jumtainis. — Tagad neko nedrīkst lemt, ignorējot pat viena indivīda viedokli.

Nākamajā rītā Spicenieks uz Jumtaiņa drūmo jautājumu par vakardienas prombūtni nevērtīgi atbildēja:

— Tad lieciet tajā gaitenī savus krāmus, kādus gribat...

Vēl Spicenieks sacīja, ka viņam tāpat esot labi. Jumtainis nozibināja acenes un aizskrēja. Pēc brītiņa Spiceniekam piezvanīja sieva un teica, lai viņš nedzenot velnu ar tādu nopietnu sapulci, vai tad grūti esot aiziet, cik nav nosēdēts, pārcietis arī šito. Vēl pēc stundas ieradās vecāku komitejas pārstāvis no skolas, kur gudrībā nēmas Spicenieka atvases, un lika saprast, ka diezin vai tāds tēvs, kas neuzņem sevī jaunā vērmas, spēs audzināt bērns laikam atbilstošā garā. Taču arī pēc šīs apstrādes Spicenieks palika pie sava.

Divas turpmākās nedēļas dzīvojām kā drudzī. Iestādē nodibinājās totalizators, kur pieņēma likmes derībām: piedabūs Spicenieku atnākt uz sapulci vai ne!

Beidzot Spicenieks paziņoja, ka — lai velns visu parauj! — atnāksot pateikt to, ko Jumtainis gaidot. Viņš nebūtu padevis, bet vakar Austrālijas māsīca atsīta telegrammu: vai tas tiesa, ka dārgais brālēns bremzē pārbūves procesus, kam aplaudē visa pasaule abās ekvatora pusēs! Protams, tik daudz dūšas, lai kļūtu par starptautiskas uzmanības objektu, Spiceniekam nebija. Tāpēc tūlīt pēc Jumtaiņa uzrunas viņš piecēlās un paziņoja sapulcei, ka būšot ar mieru tā, kā citi izlems iekārtot mūsu kantora koplietošanas telpas. Jumtainis aicināja izteikt citus viedokļus. To bija vesels lēvenis. Vislielākā jezga izcēlās, kad viena no grošām ierosināja Jumtaiņa darbāgaldu izcelt gaitenī, bet istabā audzēt žaboneļķes vai cāļus.

Kad pārtraukumā izgājām drusku pavēdināt plaušas, palikām kā zemē iemieti — bijušā dīvāna vietā stāvēja parupji darināts un brūni krāsots koka sols. No kurienes!!

Jumtaiņa sekretāre brīnījās, ka mēs to nezinot. Centrs atsūtījis! Ieraudzījuši to tukšumu un bez kādas prasīšanas, bez kādas atgādināšanas un tielēšanās, ar ko bija pilni snaufšanas gadi, — ap-laimojuši mūsu kantori ar tādu vajadzīgu mantu. Vai nav jauki!



A. LIEPIŅŠ



— DOMĀJI, KA ESI VIENĪGAIS, KAM IZREDZES TIKT DEPUTĀTOS!

E. RUSMANIS



— PAREIZI — ĀDA, GAĻA MAN, RAGI, NAGI TEV!
— UN KAS CENTRAM!

E. RUSMANIS



K. LIEDE



T. SERGIJENKO

GNĪDAS, PUSGNĪDAS UN PLAŠA VĒRIENA CILVĒKI

Vispirms precizēsim, kas isti ir plaša vēriena cilvēks. Ļoti vienkārši — tas, kam plašs vēriens, kas ar sīkumiem nenoņemams. Pat tad, ja viņam trūkst pārtikas, viņš daļu no savas nabadzības mierīgi izmet ārā vai izbaro lopiem. Bet gnīda, pat pārpilnībā dzīvodams, trīc par katru putraimu, katru gaļas krikšiti un sviesta picīņu.

Visuzskatāmāk to redzam viņpus robežas, tur, Rietumos. Tie, kas bijuši turienes pārtikas veikalos, stāsta neticamas lietas — nekā viņiem netrūkstot, un tomēr visi produkti esot safasēti kārbīnās, tūbiņās, paciņās, bundžīnās, maisīnos un tūītītēs. Kāpēc safasēti? Aiz gnīdības — viņi, tie rietumnieki, tautas valodā runājot, graša dēļ uz ecēšām lecot.

Mēs gan nelecām, mēs ēdamo veikalos bārstām un laistām, noliktavās postā aizlaizām un tieši no piena kombināta lopiem vedam izbarot. Nē, tas nav pārspīlēti teikts — ir bijuši gadījumi, kad biezpiens, ko šodien bodēs ar uguni nevar atrast, ir vests un cūkām atdots. Cūkas, atšķirībā no mūsu cienījamām tirdzniecības dāmām, ņem preti arī nefasētu biezpienu. Un mēs, būdami plaša vēriena cilvēki, dodam, lai cūkas ēd — vai mums žēl?

Jā, par to fasašānu. Tā patiesām ir ķepīga būšana! Tas pats biezpiens — apžēlīp, kas tur ko noņemties! Vispirms biezpienu vajag iebert vecmodīgā automātā, pēc tam safasētās div-

simt gramu paciņas salikt kastēs, kastes aiznest... Un, sakiet, kas to darīs? Piena kombinātos ir briesmīgs strādnieku trūkums. Un to var saprast — kurš gan jūt iekšēju aicinājumu par pusotra simta rubļiem nakts un svētdienās strādāt smagu fizisku darbu? Un kam gan veikalos patīk nefasēto biezpienu ķeksēt ārā no kannām, svērt un pūlēties?

Netiek fasēti arī gaļas produkti. Taisnība gan, plaša vēriena cilvēki gaļas produktus pagaidām vēl cūkām neizbaro, tos ved uz veikaliem un pārdod. Toties pārdod arī plašu, pat ļoti plašu vērienu — aknu pastēti un malto gaļu iesver parastajā ietinamajā papīrā, jo puspergaments, redzat, ir briesmīgs deficīts. Kamēr pirkumu mēs aiznesam mājās, papīrs ir pa pusei izjucis, un kopā ar pusizmirkušo papīru piekto daļu pastētes un maltās gaļas izmetam ārā.

Krieviem ir sakāmvārds, ka ikvienā ģimenē esot kroplis. Svēta patiesība! Arī starp mums, plaša vēriena cilvēkiem, uzradušies pusgnīdas — līdz gnīdām viņiem vēl tālu — kas sākuši brēkt pēc fasašanas automātiem. Ja arī mums, tāpat kā tiem tur, Rietumos, veikalos pārdotu safasētus produktus, mēs ietaupītu tik un tik produktu, tik un tik rubļu, veikalos pārdevēju deficīts būtu atrisināts ar vienu rāvienu. Tur, Rietumos, pārdevēju veikalos neesot, tikai kasi-

Rietumos, Rietumos... Te, atļaujiet aizrādīt, nav Rietumi, te ir Plaša Dzimtene, kur dzīvo plaša vēriena cilvēki, un tie fasašanas automātus neražo. Ja neražo, tad, loģiski spriežot, tos nevar dabūt. Iepirkt no tiem pašiem gnīdigajiem rietumniekiem? Viņi, graša dvēseles, prasa valūtu, bet valūtas plaša vēriena cilvēkiem nav, viņiem ir nekonvertējams rublis, tukši veikali un neticami lieli pārtikas preču zudumi.

Lai mūsu pusgnīdas nomierinātu, varam paskaidrot, ir jau bijuši nesekmīgi mēģinājumi mūsdienīgus fasašanas automātus pasūtīt Savienības rūpnīcās. Iepirkšana, kā jau minējām, valūtas trūkuma dēļ atkrit, tāpat vienīgā reālā izeja ir automātus meistarot tepat, mūsu republikā. Pirmajā mirklī tāda ideja liekas visai prātīga — ekonomiskais efekts būtu varen liels, turklāt Latvijas rūpniecība šodien spēj brīnumus ražot, salīdzinot ar kuriem fasašanas automāts ir špīka.

Bet ne nu ražos, nekā. Un neražos tāpēc, ka mēs neesam ne gnīdas, ne pusgnīdas, mēs esam plaša vēriena cilvēki, un ar to viss ir sacīts. Tāpēc mums atliek vienīgi novēlēt cūkām labu apetīti biezpiena ēšanā un naivajām runām par produktu fasašanu pielikt punktu.

A. ISAIS

ANIKÀ ..tik dèl juma

Lai ierobežotu AIDS vīrusa tālākizplatību, Iekšlietu ministrija noslēgusi vērienīgu līgumu ar padomju un amerikāņu kara medicīnas akciju kopsabiedrību «Soviet American's Chapeyev-Rambo Ltd». Paredzams, ka jau šogad speciālas nozīmes karaspēka apakšvienības saņems pietiekamā daudzumā šīs sabiedrības ražotās vienreizējās lietošanas saptieru lāpstas.

PRIEKŠZIMĪGA

Rīgas pilsētas izpildkomitejā nolemts ziemas perioda meteoroloģiskos nokrišņus [sniegu] uzskaitīt par kaisāmo materiālu [sālitām smiltīm]. Bēdžot visiem ir skaidrs, ka šoziem galvenais sniega nav būs un ka ielas visu laiku ir priekšzīmīgi apkaisītas. Tātad arī demagoģiskajām runām par nelikumīgi izmaksātajām algām šī dienesta darbiniekiem nav nekāda juridiska pamata.

Sakarā ar tabakas eksporta samazināšanos un pastāvīgo cigarešu deficītu mūsu pārtikas rūpniecības vadītāji noslēguši savstarpēji izdevīgus līgumus ar vairākām zemnieku saimniecībām, kur atsāks nacionālās tabakas audzēšanu. Liepājas lauksaimniecības mašīnu rūpnīca jau ķēries pie ekspluatācijas projekta izstrādes, bet tabakas fabrika top receptūra jaunai tautas klases cigarešu šķirnei «Zeltene».

Nutrijū audzēšanas kooperatīvs «Zelta aun-
āda» aicina darbā pīrādzinju cepējus,
Vientuļas sievietes.

Vientuļas sievietes spēj iepriecināt kooperatīvus «Stārķi», Bērna lēva vārda neizpaušana

Kooperatīvs «Labrit, Latvijai» pieņem telefo-
niskus izsaukumus atspirdzinu dzērienu pie-
gādei mājās. Darba laiks no pulksten 00 līdz
9 rītā.

Jaunatnes centrs «Forums» gatavs pārņemt savā bilancē šaurās apvidās pazīstamos Siūra mājas pagrabus, kas, demokratizācijas procesiem padziļinoties, vairs neesot nemaz nolosgoti. Tur paredzēts ierīkot diskotēku «Soso», kompjuertzāli «Koba», videosalonu «Jāzeps» un kabareju «Stabu iela».

Klauda latvieši izstrādājusī amerikāniski vērienīgu un sovjetiski lētu Baltijas jūras glābšanas programmu. Albānijas universitātes (ASV) ekoloģisko pētījumu laboratorijā izdoto ķīmiskās analīzes, un strauzmi modeļus liecina, ka skābie Daugavas un sārmie Lielupes ūdeņi viens otru neitralizē. — jāizber Lielupes pašreizējā un efektīvā idejā — lai šie ūdeņi tāpat kā senāk pa Bultuplūstu uz Daugavu. Projekta realizācija suverēnās Latvijas plānajam budžetam izmaksās krietni lētāk nekā dārgu un neefektīvu attīrīšanas ietaišu būve abu upju krastos.

Rīgas elektrospuidžu rūpnīca sekmīgi pār-
kārtojusies darbā saimnieciskās patstāvības
apstākļos. Jau apgūta ļoti perspektīvā ne-
elektrisko spuldžu ražošana. Izrādās, dārgo
importa volfrāma kvēldiegu vietā ir ļoti var
izmantot «Sarkanā rila» ražošanas atlikumu
kovilnas dziedziņus. Turklāt šis jauninājums
ļauj atteikties arī no elektriskās strāvas ap-
gaismē. Atkal izmantošim petroleju, bet even-
tuālās ekonomiskās bēdādes apstākļos — jēru
taukus. Šai nolūkā liek meklēt vienošanās
ar vairākiem zemnieku saimniecībām, kur au-
dzer īpaši treknās kurdjūkaitas spuldžu deg-
vielas ieguves vajadzībām.

Visiem jau zināms, ka angļu ekstrasensam izdevies iedarbināt ne tikai Lielo Benu. Tiesi tajā brīdī atšācās arī viens no Cēsu komunālās lietošanas pulksteniem. Pēc īsa apjukuma brīža šīs pilsētas pulkstenmeistari izstrādājuši mērķprogrammu «Ciferplate-90» laikrāžu iedarbināšanas monopola saglabāšanai, jo drošības orgāni, kā redzams, nav spējusi atturēt imperialistus no rupjas iejaukšanās mūsu iekšējās lietās. Pašlaik Cēsīs tiek vākti līdzekļi, lai uz Londonu komandētu pazīstamo marksistisko parapsihologu Kaspīrovski, kura uzdevums būs atkal apstādīt Lielo Benu Vesiminsteras pils tornī un izbeigt šīs cūcības.



Pieaugošo AIDS briesmu apstākļos aizvien problemātiskāki kļūst līdzšinējie zobu raušanas paņēmieni. Jaunu, daudzpartiju apstākļiem piemērotu metodi iesaka Ārstu biedrības politiskā konsilija speciālisti. Proti, ņem Daugavpilī ražotu korda pavedienu, galos izveido cilpas, vienu cilpu uzkabina uz viena cietēja slimā zoba, otru — uz otra. Pēc piecām minūtēm abi pilsoņi, politisko kompromisu neatraduši, skrien katrs uz savu pusi, un auklā fiksetie zobi ir laukā. Rīgas dentopolitologu izgudrojuma patentu jau grib iegādāties Āfrikas valstu zobārsti, kuriem arī jāstrādā daudzcilšu bezkompromisa plurālisma situācijās.

VEĢETĀRIEŠIEM

Veģetāriešiem vairs nav jāuztraucas par savu gremošanas sistēmu. Veselības aizsardzības ministrijas dietoloģijas speciālistu veiktie pētījumi liecina, ka Rīgas restorānos un kafējnīcās gatavotie gaļas salāti uzskatāmi par veģetāriskiem, jo tajos nav izdevies atrast veselībai kaitīgos dzīvnieku valsts produktus. Turpmāk gaļu nesaturošus gaļas salātus ieteiks pārdot arī diētiskajās ēdinātavās.

KĀPĒC TĪKAI KĻĒTINĀ?

Televīzijas raidījuma «Savai zemītei» darbīgā un izdomas bagātā radošā brigāde iecerējusi sistemātiski apgaismot stagnācijas apstākļos noklusētu tēmu — zemnieku seksu. Kā liecina TV socioloģisko pētījumu redakcijas veiktās anketēšanas dati, absolūtais brīvo un kolektivizēto zemnieku vairākums atzinīgi vērtē Vecgada raidījuma sižetu par jauniešu seksualajiem piedzīvojumiem siena pantā un uz transportiera lentes. Šie kadri par lauku apstākļu piedāvātajām iespējām izraisījuši erotisku interesi arī ievērojamā daļā pilsētnieku, kuru seksuālo izdomu ierobežo komunālā šaurība. Tādēļ panākumu spārnotie žurnālisti jau tuvākajos raidījumos turpinās veiksmīgi aizsāktu teleagroseksa ciklu. Ieplānotas pikantas reportāžas no kulmašīnas galdā, biešu vagām, kartupeļu stīrpām, linu mārka un ratapakšās.



KRIMINALFANGO

Devītā nejausība



Protams, tā bija visīstākā nejausība, ka tajā vasaras vakarā trīs solidi maskavieši atbrauca ciemos pie Olega Gorjunova, kurš dzīvoja Skultes ciema dārziņu sabiedrības «Kaija» 22. mājā. Un arī tā bija nejausība, ka ciemiņi tur ieradās atceļā no Polijas.

Gandrīz tajā pašā stundā trīs optimistiski noskaņoti puisi Dainis Klubis, Māris Dūks un Atis Vītoliņš ērti apsēdās zem kādas kuplas priedes. Un atkal nejausība, ka pēdējais bija nopircis piecas pudeles stiprinātā vīna. Tātad... viens, divi, trīs un pudeles tukšas gan. Patīkams vējņiņš galvā un kājas kļuvas tik vieglas kā diegā pakārtas.

Drīz vien 22. dārza mājiņas logos nodzisa gaisma. Laikam tās iemītnieki no tālā ceļa bija noguruši.

Tajā pašā laikā trīs jaunekļi, meklēdami kaut visniecīgāko piedzīvojumu, nejausības dēļ pamanīja dzeltenu žiguli pie jau zināmās 22. mājiņas. Mašīnas aizmugures durvis izrādījās neaizslēgtas, tāpēc vieglāk un klusāk to varēja aizstūmt. Tālu ne — tikai kādus simt metrus. Pēc tam jaunie brauši pēc visiem zinātnes likumiem savienoja aizdedzes vadus un motors ierūcās.

Dārza mājiņas iemītnieki saldi gulēja. Trīs no viņiem sapņoja par veiksmīgo ceļojumu un tām mantām, ko iegādājušies. Kas tik tur nebija: kurpju pāri, lietussargi, kosmētika, bižutērija, keramikas svečturi, Ķīnas teļa, garšvielu paciņas, smaržu flakoni, ādas jostas, salvetes, vēl daudz kas cits, pat divi nerca ādas kažoki.

Trīs jaunekļi braši brauca pa ceļu — vispirms stūrēja Māris, tad Atis. Laimīgi aizkļuva līdz Limbažu rajona Vidrižu ciemam. Bet tad nejausības dēļ ceļā pagadījās balķu tiltiņš, kam mašīna tieši blakus iebrauca grāvī. Kāds nesmukums! Labi, ka visapkārt bija mežs un neviens šo kaunu neredzēja. Puiši izlēca no žigula un tikai tad pamanīja, ka bagāžnieks piekrauts ar visādām labām mantām. Būdami pieticīgi, viņi paņēma vienīgu magnetofonu, kasetes un vēl šādus tādus sīkumus, pat košļenes, konfektes un šokolādi. Tā sacīt — lai būtu salda dūša.

Ai, labie ļaudis, kas nākošajā rītā bija par traci! Žigula īpašnieks Vladimirs Lisins vīstīja dūres un sulīgi lamājās, viņa laulātā draudzene Jevgenija vaimanādama tūlīt galvā aprēķināja, ka vienā naktī kļuvusi nabagāka par vairāk nekā deviņiem tūkstošiem rubļu, paveco autiņu nerēķinot. Viņas māsa Svetlana cirta kāju pie zemes un izkiedza, ka pazaudētie trīs tūkstoši viņai tomēr esot liela nauda. Ir laupītāji Latvijā! Šitā aptīrīt godīgus cilvēkus!

Māra Dūkas, viena no naktis matadoriem, māsa Daiga sev par nākošo vīru bija noskatījusi Gunāru Anstrangu. Pēc profesijas elektromontieris, kam prāts uz tik prastu darbu gan nenesās. Tāpēc viņš biežāk sēdēja nākošā sievastēva žigulī, nekā gāja kājām. Un tad, pavisam nejausi, Māris tieši Gunāram izstāstīja par mežā pamesto žiguli. Tas jau bija kaut kas. Labums nokrita kā no gaisa. Gunārs taču pavisam nesen bija sadauzījis potenciālā sievastēva autiņu. Un ja nu tagad...

Nelaimīgie 22. mājiņas iemītnieki ilgi matus neplēsa. Viņi skrēja uz miliciju. Miliči, nabadziņi, arī skrēja un meklēja. Bet mašīna ar skaistajām mantām bija kā ūdenī iekritusi. Pagāja viena diena, pagāja otra.

Tieši pēc desmit dienām Gunārs kopā ar Māri ieradās pie grāvī ieskrējušā autiņa. Un atkal, tīrā nejausība, nekas nebija aiztikts. Abi ķērās pie darba. Tikai mašīna nekustējās ne no vietas. Atkal talkā vajadzēja saukt Ati Vītoliņu. Nākošajā rītā mašīnu izvilka, šo to noņēma, pārkrāsoja valsts numura zīmi. Pacelot sēdekļu pārvalkus, pavisam nejausi ieraudzīja zem tiem paslēptus divus nercādus kažokus. Ar visām tīrmās zīmēm.

Guvumu aizveda uz Baldones ciema Burmeistariem. Mantas sanesa istabā un klētī, mašīnu noslēpa šķūnī. Visi gali visdziļākā ūdenī.

Mašīna un mantas tā arī neatradās. Maskavieši aizbrauca. Ar vilcienu. Kas to būtu domājis, ka tā beigsies ceļojums!

Apmēram mēnesi Gunārs Anstrangs dzīvoja kā niere pa taukiem. Kas par labu autiņu, kas par skaistām mantām! Vienu kažoku gan vajadzēja atdot puišiem — atbrauca un prasīja savu tiesu. Bet vai Gunāram žēl. Galvenais — nu varēs salabot nākošā sievastēva autiņu. Visu vajadzīgo paņēms no maskaviešu mašīnas. Bet atlikušo pēc tam kaut kur pamestis. Tīrs darbs un tīras rokas.

Kādā jaukā dienā Gunārs ar jauno mašīnu atkal ieskrēja grāvī. Pīķis un zēve! Spārns čupā, priekšējais stikls izbīra, ka nebija ko redzēt.

Vajadzēja meklēt palīgus. Gaišā dienas laikā klajā vietā tak mašīnu neatstāsi. Un pavisam nejausi palīgos uzradās vietējais iecirkņa inspektors. Varen ziņkārīgs. Kāpēc nelaime gadījās? Un pēc tam palūdz uzrādīt dokumentus. Gunārs nekad tādus papīrus nebija pat rokā turējis. Un tad tā vairs nebija nejausība. Gandrīz tāpat kā Dostojevskas romānā «Noziegums un sods». Tikai Gunārs Anstrangs šo darbu nebija lasījis. Tāpat arī Māris Dūks un Atis Vītoliņš.

Redz, cik daudz nejausību! Ja saskaita, iznāk astoņas. Bet pag, vai nebūs vēl kāda? Proti, par tiem skaistajiem nerca kažokiem. Maskavieši tiesā vienā mutē apgalvoja, ka šito mantu esot pirkusi Rīgā, tirgus placī. Vienīgi, kur tas atradās, īsti nezināja pateikt.

Smejies vai raudi — tik tiešām devītā nejausība. Pie tam visneticamākā.

E. JUMĀRS

ŠITĀ ZĒNI DZĪVODAMI!..

atsevišķs netipisks gadījums

Turpat vai katru dienu Latvijas suverenitātes sakarā nākas dzirdēt balsis: «Ko mēs, mīlie tautieši, iesāksim bez siltuma un elektrības — mums pašiem šo resursu taču tik maz!...» Un daļēji šīm balsīm ir taisnība. Bet tikai daļēji. Jo mēs esam iemācījušies un pieraduši ar resursiem

protams, sīkā urdīnā aizplūst tieši uz Rīgas jūras līci, jo tvertne no tā nav visai tālu. Kur konkrēti? Atklāti runājot, tvertnes atrašanās vietu varētu arī nekonkrētizēt, jo šādu mazuta uzglabāšanas piemēru netrūkst. Bet, pieturoties pie labākajām pēdējo gadu desmitu tradīcijām, uzskatīsim, ka šis ir «atsevišķs netipisks gadījums», un tāpēc velti nepārbaudīsim lasītāju zinātkārību. Tvertne atrodas otrajā attēlā skatāmās katlumājas teritorijā Daugavgrīvā, Lēpju ielā 4.

Arī šajā fotogrāfijā redzamā aina neko iepriecinošu sniegt nevar. Gaisā aiziet tvaiks, zemē — karstais ūdens, bet, kā zināms, gan tvaika, gan karstā ūdens iegūšanai jāpatērē

enerģētiskie resursi. Tas pats mazuts. Un elektrība.

Jau interesantākas lietas atklājas, pastaigājoties pa siltuma tīklu trasēm un pašu katlumāju. Pārbaudē varam, piemēram, uzzināt, ka visos siltuma punktos ir noņemti elevatoru mezgļi ūdens sajaukšanai — jādoma, katlumājas saimniekiem tā ir vienkāršāk strādāt. Bet efekts ir acīm redzams: tuvāko māju logi visi kā viens stāv vaļā. Ārā auksts, bet iekšā ne-želīgs karstums! Protams gan, šādi manipulējot, katlumājā papildus jādarbina divi pamatīgas jaudas elektrosūkņi, kas diennakti patērē tūkstošiem kilovatstundu, taču pagaidām elektroenerģija mums vēl ir. Kad aptrūks — nu, tad jau redzēs...

Lielais karstums tur jūtams tikai apkārtējos dzīvokļos. Jo tālāk no katlumājas, jo manāmi vēsāks. Kāpēc? Tāpēc, ka siltuma cauruļvadi ir kaili, vietumis apbērti ar niecīgu smilšu kārtu, un tie silda galvenokārt apkārtējo vidi. Dzīvokļiem siltuma paliek pāri visai maz. Un tāpēc attālāko māju iedzīvotāji vēsākās dienās ieslēdz elektrosildītājus. Ar elektrību taču pagaidām vēl kaut kā kuļamies. Bet kā būs tālāk?

Lūk, nu esam nonākuši pie galvenā jautājuma: kā būs tālāk? Bet, pirms atbildēt, noskaidrosim, kā šeit bija agrāk.

Agrāk katlumāja līdz ar apkārtējo Daugavgrīvas ciematu piederēja Baltijas jūras kara flotes apakšvienībai. Augsti vērtēdami šīs karaspēka daļas ieguldījumu mūsu dzimtenes robežu sargāšanā, nevaram tomēr atturēties no tās darba kritiska vērtējuma ciemata apgādē ar siltumu, kas energoresursu šķērdēšanas jomā dažubrīd ir tuvojusies fantastikai. Acīmredzot tieši šīs pieredzes dēļ Rīgas pilsētas izpildkomiteja pagājušajā rudenī apvienībai «Siltums» deva rīkojumu šo līdz kļūpim nolaisto katlumāju un apkārtējo ciemata vēl vairāk nolaisto siltumtīklu pārņemt savās rokās. Ar visām no tā iz-ejošām sekām.

Tas — no vienas puses. Bet no otras — varbūt tieši šeit ir tā vieta, kur nākotnē kolosāli varēsim samazināt energoresursu patēriņu!

B. KRASTIŅŠ
Fotografējis O. LUSIS



šķaidīties pa labi un pa kreisi, turpreti tau-pīt...

Aplūkosim pirmo fotoattēlu! Tā ir mazuta tvertne daudzu desmitu tonnu tilpumā. Šķidrums tai apkārt nav pavasara palu ūdens, bet dārgais un deficītais mazuts, kas sūcas no tvertnes ārā, laiku pa laikam tiek kopā ar smiltīm savākts un aizvests uz izgāztuvi. Daļa,



PILNĪGI SLEPENI

DĀRGŠ PRIECIŅŠ

Armijas vīriem vienmēr jābūt sportiskā formā. Tāpēc, piemēram, Saldus rajonā vīri ierīkojuši nelielu treniņnometni, tā teikt, fizisko un garīgo spēku stiprināšanai. Pati ideja, protams, nebūtu smādējama. Saldus rajona izpildkomiteja ir izmērījusi, ka šis pleķis Zvārdes pagastā tomēr aizņem veselus 21 478 ha lauksaimniecībā izmantojamās zemes!

Saldus rajonā 1988. gadā vidēji uz 100 ha lauksaimniecībā izmantojamās zemes bija saražots 234 cmt gaļas, 781 cmt piena, 810 cmt graudu, 533 cmt cukurbiešu, 105 cmt kartupeļu. Tātad tautsaimniecība gadā zaudē 16 774 t piena, 5026 t gaļas, 17 397 t graudu, 11 383 t cukurbiešu, 2255 t kartupeļu. Pārreķinot visu šo bagātību rubļos, gadā iznāk 21 275 miljoni, 35 poligona pastāvēšanas gados — 744 625 miljoni rubļu.

Tā kā treniņnometne ir aizsargusi ar krūmiem, tās savešanai kārtībā nepieciešami vēl 42 956 miljoni rubļu.

Šos un vēl citus ciparus saskaitot kopā, galu galā uzzinām, ka šis prieciņš republikai jau izmaksājis 795 851 miljonu rubļu.

Dārgs, vai ne!

KĀ SUNS UZ SIENA KAUDZES

Arī Liepājas rajonā uzplečotie vīri pievākuši savām vajadzībām ne vienu vien hektāru zemes. Bet neko darīt — ko tu stipram teiksi!

Taču Liepājas rajona izpildkomiteja, apsekojot atsavinātās zemes, ir konstatējusi, ka Priekules apkaimē 4808 ha, Tadaļkos — 39 ha, Akmensragā — 187 ha, Kalvenē — 280 ha un Bunkā — 347 ha platību praktiski netiek izmantotas!

NEIZDEVIES MASKĒJUMS

Nav ne mazāko šaubu, ka, būvēdami kūtiņas saviem lopiņiem, kāpu joslā Liepājas rajona Pērkonē un Ziemupē, kā arī Dobeles rajona Bērzes upītes krastā armijas vīri, protams, veikuši maskēšanās darbus. Sak, ieraudzīs ienaidnieka modrā acs cūkkūtiņus un uzreiz secinās, ka šeit nav karaspēka, te dzīvo tikai vietējie lopkopji. Diemžēl viltība nav izdevusies. Ienaidniekam ir ļoti zināms, ka latviešu zemkopji tik antisemitāros apstākļos savus lopiņus netur.

J. JUZEFS

KLEKSĪŠI

«Ja vecāki pārāk neizdzen kolhoza darbos, tad brīvdienās skolēni daudz maz atgūst spēkus.»

«Futbolā svarīgākais nav rezultāts, bet gan izvairīšanās no kāju lūzumiem.»

«A. Upīts raksta, ka tad, ja visus darbus un apkārtņi labi saglabā pa vecam, tad rodas patriarhālā saimniekošana.»

«Gleznotājs pēc plostnieku uzgleznošanas pārdeva gleznu un pats sāka plostot.»

«Indrānu saimnieks draudzējās ar kokiem un krūmiem un pret savu dēlu izturas vēsi.»

«L. Paegles grāmata «Ciešumi neļūz» ir viena no visvairāk lasītām grāmatām visos Latvijas ciemos līdz pat mūsu dienām.»

«Attīstības līmenis pēdējā laikā ceļas tik strauji, ka viens otrs to vairs nemaz nevar panākt.»

«Indrānu tēvs ir redzējis, kā katrs osis aug, un tāpēc tos nevienam negrib atdot.»

No skolēnu sacerējumiem izrakstījis
A. BARISJANS.



VAI MĒS ESAM TIK STULBI?

...ka neatšķiram labo no sliktā, garīgās vērtības no trulām samazgām. Laikam gan. Kā savādāk lai izskaidro pilsoņu nepārejošo, absurdo vēlmi piepildīt un pārpildīt videosalonus, kad tajos demonstrē kārtējās dvēseliskās un fiziskās pornogrāfijas! Kādreiz nedrīkstēja, tagad drīkst, nu tik uz priekšu — prefī jauniem intelektuālo vērtību apvārsņiem! It kā sava draņķa nebūtu pietiekoši gan dzīvē, gan ekrānā.



Lai redzētu akrobātiskus trikus, vairs nav jāpameklē Rīgas cirks, pietiek tikai ielūkoties turpat blakus zeļošanā videosalonā. Tematiskā ievirze gan stipri vienveidīga, bet par nervus kutinošu numuru trūkumu greks žēloties: «Nāc, meitiņ, izgērbies!», «Meitene ar atvērtajām lūpām» un citas erotiskas (varbūt tomēr pornogrāfiskas!) filmas ar mazāk izteiksmīgiem nosaukumiem. Veiksmes gadījumā pat varam paspiest roku vietējam klaunam, kurš bieži manāms videosalona durvīs. Šis padzīvojušais videomāns par baltu velti, erotiskām liesmiņām acīs dejojot, sīki izstāsta, kurā filmā redzamas foršas francūzietes ar neapmieramiem apaļumiem un brīnišķīgu izdomu un kurā melns tēvainis ar benzīntanka potencēm. Reklāma, protams, dara savu, un viss iet kā pa diegu — zāle pilna, nauda nāk, publika siekalojas un spriež, kad nākt vēlreiz.

Nedaudz tālāk, viesnīcā «Saulīte» un «Auro-ra» videosalonos filmu izvēle ievērojami plašāka: kung-fu mīļas ar bojevikiem (diez kā būtu latviski!) un neiztrūkstošo erotiku. Jaunatnes centra «Forums» agents un «Saulītes» videosalona vārtu vīrs Vladimirs Mitrošins, izjautāts, kur filmas iegādātas, lepni stāsta par privāto kolekciju priekšrocībām. Atšķirībā no neskatījamiem citiem videosaloniem bijēts šeit ir, bet pie durvīm tās maigi tiek ieklātas un savāktas atpakaļ, lai mūs neapgrūtinātu ar atkritumu spaiņu meklēšanu. Un galu galā — tās var laist apgrozībā vēlreiz...

Kad beidzot formalitātes ir nokārtotas, videoprieki var sākties. Lai paliek neatklāti antisantīri, antiugunsdrošie un šausmuvizuālie efekti citās videozālēs, jo var jau neiet un neskatīties tās briesmu lietas — neviens taču nespēž. Tomēr video pamanās ielēkt acīs katram — vismaz ar strauju reklāmas attīstību. Ja neesat vēl paguvuši vēlēties ielūkoties šīs modes noteicēju daiļdarbos, tad varu nosaukt to galvenās pazīmes.

1. variants:
 - teksts drebēlīgā rokrakstā, no kreisā augšējā stūra ieslīpi uz labo apakšējo;
 - pildspalvkraksts, flomasterraksts vai vienkārši zīmubraksts.
2. variants:
 - milzīgi, neregulāri, asinskrāsas burti pa pusskatlogu;
 - uz atkailinātas sievietes krūts fona zobus atviežis vampīrs vai mūsu publikas mīlulis Rembo.

Un cik bagātu izdomu apveltīti estēti informē skatītājus par filmu tematiku! «Superbojevik iz seriji super», «supereroķika», «fantastiskieskijs užas i seks» vai «vozbuždajuščaja eroķika»... Informācija izsmeloša, tikai nav saprotams, ko tāds seksuāli uzbudināties skatītājs lai dara pēc seansa! Varbūt doties uz nākamo videosalonu!

Jā, patiesi, cik tad šo video skatītavu ir Rīgā! To neviens īsti nevar pateikt. Jo visiem videorādītājiem un organizācijām, kuru paspārnē tie oficiāli, pusoficiāli un, ak vai, arī neliukumīgi ir iekārtojušies, tā ir izdevīgāk. Ap-



10 ⁰⁰	БОРОТА	ОДИНОКИЙ ВОЛК
12 ⁰⁰	МАСТЕР НИЛЬЗЯ-2	СМЕРТЕЛЬНАЯ МЕСТЬ
14 ⁰⁰	ОДИНОКИЙ ВОЛК	ПОЛИЦЕЙСКАЯ ИСТОРИЯ
16 ⁰⁰	СМЕРТЕЛЬНАЯ МЕСТЬ	СМЕРТЕЛЬНАЯ АКУЛА
18 ⁰⁰	ПОЛИЦЕЙСКАЯ ИСТОРИЯ	КОРПИ
20 ⁰⁰	СМЕРТЕЛЬНАЯ АКУЛА	
22 ⁰⁰	КОРПИ	



rēķins ļoti vienkāršs — ko nevar saskaitīt, to praktiski nevar arī kontrolēt...



Vienīgo, bet ne visaptverošo pārbaudi 1989. gada nogalē veikuši mūsu finansisti. Rīgas pilsētas izpildkomitejas priekšsēdētāja vietniekam A. Barkānam pilsētas Finanšu pārvaldes priekšnieks I. Elsons ziņo, ka rezultāti ir maziepriecinoši:

«Rīgas pilsētas Finanšu pārvalde konstatējusi nopietnus pastāvošās likumdošanas pārkaļķumus videofilmu demonstrēšanā Rīgas pilsētā. Uzņēmumi «Elektrons», «Rīgas ekspresis», «Rīgas foto», «Noma» organizējuši ievērojamu videosalonu tīklu pilsētā, lai gan šo uzņēmumu pamatdarbībai nav raksturīga izklaidējošu programmu sniegšana iedzīvotājiem. Minētie uzņēmumi noslēguši līgumus ar kooperatīviem un privātpersonām par videofilmu demonstrāciju, kas ir pretrunā ar LPSR Ministru Padomes 1989. gada 6. februāra lēmumu Nr. 33.»

Interesanti, kāpēc šie uzņēmumi tā iemīļojuši video! Izrādās, ka iemesls ir pietiekoši svarīgs — pašiem nav jāpilda plāns, jo to izdara algoņi videorādītāji, turklāt naudas zūksnis kļūst vēl biezāks. Piemērs! Pērn no janvāra līdz jūlijam «Nomas», «Rīgas ekspresis», Dzelzceļnieku kultūras pils un Poligrāfiķu kluba ienākumi tikai no videopakalpojumiem bija 71 660 rubļu.

Bet ko dara organizācijas, kam tā ir galvenā nodarbošanās! Ieskatīsimies vēlreiz Finanšu pārvaldes atskaitē:

«Pilsētas Kultūras pārvalde un Kinofikācijas pārvalde videofilmu demonstrēšanu pilsētā nekontrolē un neveda. Par to liecina fakti...»

...fakti, fakti, bet rezultāts acīm redzams — Kinofikācijas pārvaldes ienākumi pieminētajā laikā posmā jūtami knapāki, tikai 42 715 rubļi 24 kapeikas.

Nu kļūst skaidrs, kāpēc lielākā daļa videozāļu netiek reģistrētas pēc to piederības, netiek kontrolēts repertuāra mākslinieciskais līmenis. Līmenis!! Pilnīgi tiek ignorēts LPSR Ministru Padomes rīkojums Nr. 208, kurā rakstīts, ka videodemonstrēšana atļauta tikai ar apvienības «Latvijas kino» atļauju, citiem vārdiem sakot — valda pilnīga anarhija. Lūk, daļa draudzīgu «pārīšu», kuriem kājiņas paslīdējušas: Kinofikācijas pārvalde + kooperatīvs «Mono», r/a «Rīgas ekspresis» + kooperatīvs «Sarma», r/a «Vilnis» + kooperatīvs «Losk», Kirova rajona pionieru nams + Slokas celulozes un papīra rūpnīcas kultūras nams.

Tātad videoēra, kuras laikā Rīgā jau sazēlušī apmēram 100 videosaloni un videozāles (pēc autora aprēķiniem), turpinās:

- tiek ievērotas autortiesības,
- organizācijas slēdz līgumus, lai iegādātos licences,
- nodibināta autoritatīva komisija, kas izskata iegūtās filmas, t. i., atsiņģ sēnalas no mākslinieciski vērtīgajām.

Tas nevar būt! Pie mums nav iespējamas tik radikālas pārmaiņas tik īsā laikā! Taisnība. Bet tikai daļēji, jo Rīgas videocentrs, kuram, kā nosaukums vēsta, pamatnodarbošanās ir videorādīšana, pēc šādiem principiem strādā jau sen. Lielais vairums gan turpina pa vecam, sak, kāpēc tērēties, pērkot licences, ja privātkolekciju «miesas gabaliem» pavisam cits noiets...

Ko lai darām mēs! Sametam pa diviem «trīnīti» un ejam skatīties erotiku — tas ir labs līdzeklis pret ikdienas stresu!

MĀRIS LIEDE



Viss pasaules lepnums ir levi,
Kad tu profilā stāvi...



U. MEŽAVILKS



L. BULIKINA



L. BULIKINA



A. LIEPIŅŠ

A. HALTURINS

NOTIKUMS

MILICIJAS HRONIKA

Kā jau visiem kļuvis zināms, vakar mūsu pilsētā ir notikuši dažādi negadījumi un avārijas. Daudziem iedzīvotājiem tie bija tik negaidīti un mīklaini, ka uzreiz radās dažādas baumas. Par lidojošiem šķīvjiem ar zupu un kosmosa viesiem, par XVII gadsimtā apsleptu mantu ar krājgrāmatīņu uz Jāņa Barga vārda un pat par mūsu pilsētā pirmās tualetes atklāšanu ar 100 sēdvietām.

Iekšlietu daļa sāka operatīvu izmeklēšanu un noskaidroja notikumu secību.

Nesen pilsētā brīvdienas ieradās pavadīt medicīnas institūta 3. kursa studente Veronika Grigorjeva. Vakara viņa izgāja no mājas un devās uz pastu, lai nosūtītu telegrammu kādam savam tuvam paziņam par mīlestības un bērnu tematu. Viņa izskatījās šādi: lielska figūra, viduklis, krūtis, slaidas kājas un, pats galvenais, īsi brunciņi.

Pirmais cieta atskurbluvis nozīmes pensionārs Mitrohins, kas šai rītā kā par brīnumu bija skaidrā. Kāpams augšā pa kāpnēm, viņš ieraudzīja Veroniku Grigorjevu, kas pašreiz kāpa lejā. Mitrohins uzreiz nodomāja, ka tā ir Jaunava Marija, kas nāk viņam pakal. Šī iedoma viņu tā ietekmēja, ka viņš uz divām stundām zaudēja valodu. Pats divvainākais ir tas, ka pēc šīs paralīzes viņš bija pilnīgi zaudējis apetīti uz alkoholu, tāpēc nopircis pudeli viņa «Agdam», aizgājis uz savu atskurbtuvi un lūdzis, lai viņu aizsūta ārstēties apēties atgūšanai.

Bet Veronika izgāja no mājas un devās pa 20. kongresa vārda nosaukto ielu.

Otrs, kas no viņas cieta, bija pilsonis K-ns. Viņš gāja viņai tieši pretī ar divām somām un sievu. Pieversis pastiprinātu uzmanību Veronikai un viņas kājām, viņš atvēra muti un tūlīt dabūja no sievas plauku.

Turpat netālu uz 20. kongresa un Slava PSKP vārdā nosaukto ielu stura pašizgāzēja šoferis Krutovs, aizrāvis ar Veronikas un viņas kāju aplūkošanu, nespēja novaldīt stūri un iebrāuca ielas vidū izraktā bedrē. Pašizgāzējs, kurā bija iekrautas akmens šķembas, apgāzās, un beidzot šo bedri, ko bija izrāvis kāds lādīnš Lielajā Tēvijas karā, aizbēra.

Kad studente Grigorjeva gāja garām alus kioskam «Maigums», tur iestājās tāds klusums, ka bija dzirdams, kā alus pārdevējs Nikitins aiz sienas alum lej klāt ūdeni. Sašutušie klienti par to viņu piekāva un alu lika izliet, tā pārdevējam radot lielus zaudējumus.

Pēc divsimt metriem šī studente nogriezās Padoņju - Bangladešas draudzības vārdā nosauktajā ielā, kur piecu minūšu laikā izraisīja trīs ģimeņu skandālus.

Starp citu, šīs pašas ielas otrā pusē no grāvja lūkojās konservatorijas vijoles klases students Kravcovs, kam, atrodoties praksē, vajadzēja izrakt mēneša laikā 156 metrus garu grāvi. Ieraudzījis Veroniku, viņš tai sekoja un todien neizpildīja normu, par ko nedabūja ieskaiti.

Tālāk Veronika gāja garām drāmās teātrim. Petjkas, Ankas un Vasilija Ivanoviča Čapajeva bulvārī teātra saimniecības daļas vadītājs Mamigins, Birobidžamas Nopelniem bagātais kultūras darbinieks, aiz ziņkāres izliecās pa ceturtā stāva logu, zaudēja līdzsvaru, nokrita uz asfalta un pārlauza kreiso kāju.

Rakstnieks X., sēdēdams pie stūres savā mašīnā ar piekabi un lūkodamies pēc prototipiem romānam par graudaugu un pākšaugu audzētājiem, arī pamanīja V. Grigorjevu, taču jau pie galvenā pasta. Tāpēc viņš tūlīt mainīja savus radosos plānus un nolēma uzrakstīt trilogiju par jaunās cūkkopes grūti. Likteni, kurā apņēmies izaudzēt 120 siveņus. Romāns iecerēts ar septiņām mīlestības saitēm, trim abortiem un nevainīgiem skūpstiem mēness gaismā.

Beidzot, kā mums ir ziņojuši kompetenti orgāni, amerikāņu zemes pavadonis «Spiegs XS-12», lidodams pāri mūsu pilsētai, arī bija fiksējis Veroniku. Viņa izrādījās tik pievilcīgs objekts, ka automātiskās fotokameras tās krūšu un kāju fotografēšanai izlietoja visus filmas krājumus. Un tikai pie veikala «Rudens» Veronika apstājās kā iemīta. Viņa sev priekšā ieraudzīja jaunu, skaistu vīrieti ar melniem matiņiem, platiem pleciem un baltiem zobiem. Tiesa, viņš bija pilnīgi karls, bet, pēc meitenes domām, tas viņa skaistumu nebojāja. Apkārt jauneklīm un Veronikai tūlīt izveidojās sieviešu pūlis, kuras interesēja viens jautājums: «Kurš pēdējais?» Izskatot lietas būtību milicijā, kur nogādāja visus klatēsošos 325 cilvēku sastāva, izrādījās, ka jaunais un plikais vīrietis nav mūsu pilsētas iedzīvotājs, bet iebrāucis no Rietumvācijas, no brālū pilsētas Brēmenes. Šurp viņš ieradies kopā ar delegāciju uz izstādi, kas tikko atklāta veikala «Rudens» skatlogā. Vīrietis bija manekens. Rezultātā viņam aizliedza stāvēt vitrinā, lai neaizkavētu sievietes veikt mājas darbus.

Tāpēc, cienījamie mūsu pilsētas iedzīvotāji! Lūdzam nomierināties, nekas noslēpumains nav noticis. Tiesa, no Valsts bankas ir pazuduši 3,5 miljoni rubļu, kas bija ieslēgti aizīmogatā seifā. Sargi un seržants Somovs apzver, ka viņiem garām pat blaksts neaizrāpošot. No tā varam secināt, ka visu šo notikumu cēlonis var būt tikai lidojošie šķīvši.

REDZĒS, KO VIŅŠ TEIKS...



GUNĀRS ANDRUŠAITIS, Zinātņu akadēmijas Bioloģijas institūta direktors, bioloģijas zinātņu kandidāts, vairāku starptautisku dabas aizsardzības organizāciju loceklis, divu dēlu un triju (pagaidām) mazbērnu tēvs, pavisam nesen nosvinējis apaļu jubileju, jo dzimis pirms pieciem Zirga gada cikliem.

«Dadzi» nepasūta, bet, kā tas pienākas katram inteliģentam latvietim, laiku pa laikam to pāršķirsta gan. Toties cītīgi lasa tādus žurnālus, kuri vienkāršam mirstīgam maz saprotami. Savā ģimenes dārzā mēģina uz zinātniskiem pamatiem ieviest eksotiskus augus, taču bez redzamiem panākumiem.

— Tradicionāls jautājums: kāpēc izvēlējāties biologa profesiju?

— Vainīgi gēni. Esmu dzimis rīdziņieks, taču, līdzko bērnībā nokļuva laukos, tā konstatēju, ka puķītes un kukaiņi man tuvāki nekā asfalts. Manās rokās nonāca, kā toreiz teica, dabaszinību grāmata skolām. Tā bija daudz pamatīgāka, nekā tagadējās. Rosināja interesi!

— Un nolēmāt sevi veltīt ekoloģisko problēmu risināšanai?

— Kādas ekoloģijas! Toreiz, pēc kara, par tādām lietām neviens vēl neko nebija dzirdējis! Problēmas sāka rasties tikai tad, kad vairākas mūsu paaudzes pamazām zaudēja pamatzināšanas par dabu. Skola šīs zināšanas nedeva, arī māja, ģimene nedod. Pilsētā — skaidrs, te nav laika paskatīties, kas tev zem kājām. Bet mūsdienu laukos — tas pats! Sacēla ciematos daudzstāvu mājas, pārvērtā laucinieku par rūpnīcas strādnieku, mazuta peļķe pagalmā, zvirbuli no stārķa vairs neprot atšķirt.

— Jūs ieminējāties par stārķiem. Vai no bioloģiskā viedokļa stārķu skaita pieaugums republikā varētu uzlabot demogrāfisko situāciju?

— Diemžēl ne. Lielākā ļaužu daļa dzīvo pilsētās, bet tur, kā zināms, stārķi nemēdz apmesties. Stāvokli krasi varētu mainīt, ja daļa pilsētnieku pārceltos tuvāk stārķiem. Cerības vairs jaunsaimnieki...

— Vai seksam arī kāda loma?

— Kā nu ne, tā ir dzīves sastāvdaļa. Tomēr pēdējā laikā to esam uzpūtuši kā milzu burbuli. Cik man nācies vērot ārzemēs, tur jaunieši uz šīm filmām neskrīn. Tās skatīties mierīgi var mājās.

— Mājās mēs televizorā skatā-

mies, kā attīstās notikumi: republikas suverenitāte, neatkarība...

— Jā. Es jau arī biju kā apburts tajās trijās vēsturiskajās dienās, kas astoņdesmit astoņā gada oktobrī satricināja pasauli. Bet tā rīvēšanās un kasīšanās, kas notiek pašlaik! Kur divi latvieši, tur trīs partijas. Kam tas vajadzīgs? Tik maz esam palikuši, bet vēl šķēlamies. Kāpēc! Tas ir nenopietni.

— Acīmredzot dzīvē daudz kas nav nopietns. Kāda ir jūsu attieksme?

— Bez humora grūti dzīvot. Nezinu, kā būs turpmāk, bet, kā bija visus iepriekšējos gadu desmitus, to gan atceros labi. Bieži, kad vajadzēja dziļi nopietno resoru vadītāju priekšā krist vai izmisumā, glāba tikai sajūta, ka bezcerīgo situāciju var uztvert arī no komiskā viedokļa. Uzņemt ar humoru.

— Kā jūs skatāties uz zaļajiem cilvēčiem, par kuriem labprāt mīl rakstīt sensāciju kārā presei? Vai kā biologs?

— Skatīties — tas nebūs pareizais vārds. Žurnālisti aizgūtnēm par viņiem raksta, bet neviens tos redzējis nav. Es arī ne. Un tāpēc man šie zaļie cilvēči tāds mīļš humors vien liekas. Kaut gan — ej nu sažini... Nupāt, dažus mēnešus atpakaļ, braucot pa Tallinas šoseju, pēkšņi pie debesīm parādījās... Nu labi, tas nav nopietni.

— Parunāsim ko nopietnāku. Premieram, par Slokas celulozes un papīra rūpnīcu.

— Par Sloku vispār negribu runāt. Skaidrs ir viens: nezinu, kāpēc, bet jau kuro gadu cits aiz cita nāk Ministru Padomes rīkojumi izveidot kārtējās ekoloģiskās ekspertīzes grupas, cilvēki šajās grupās tie paši, to pašu viņi arī atgremo, bet laiks iet. Ko pateica pēdējā ekspertīze, to pašu jau pirms gadiem bija teikusi pirmā. Bet mums vajadzīga celuloze, vajadzīgs balts papīrs, nevis komisiju parakstītie papīri. Jeb varbūt žurnālisti uzskata, ka nebūs vajadzīgs?

— Būs. Zinādams, ka jūs esat arī ihtiologs, tāpat zivju pētnieks, gribu nobeigt šo sarunu ar seno maksājumu: ne asakas!

— Paldies, tā jau arī ir. Jo es vairs nemaksākerēju.

Sarunu pierakstījis
Z. LEŠINSKIS

TIEM, KAM PĀRI...



A. LIEPINS



I. MELGAILIS



— JŪS ĻOTI RISKĒJAT, KUNGS!

«Ici Paris», Francija



KAS GAN VISS NENOTIEK PASAULĒ!

Līdz šim zīmulus aiz auss nēsāja tikai mākslinieki un skroderi. Mūsdienu sievietes, kas vēlas sekot līdzi modes prasībām, miniatūru zīmuli nēsā, ievērtu auss līpiņā. Vācijas Federatīvajā Republikā bižutērijas firmas jau ķērušās pie šādu zīmuliņu izgatavošanas lielā vairumā.

Slavenā Skotlendjarda darbiniekiem nesen nācās nodarboties ar visai delikātu jautājumu: kas pie savināstradicionālās balās parūkas, kuras Anglijas tiesu iestādēs nēsā tiesneši un advokāti. Pēc rūpīgas izmeklēšanas un pētījumiem slepenpolicisti nākuši pie slēdziena, ka samērā dārgās parūkas, izmantojot to īpašnieku prombūtni, zog viņu jaunākie kolēģi.

Pasaules lielākās tortes līdzšinējais rekords ir pārspēts! Par to pārpējušies Fortpeinas (Alabamas štata, ASV) konditori, kas savas pilsētas 100. gadadiņā izgatavojuši 24 metrus garu, 9,6 metrus platu un 83 centimetrus augstu torti, kuru rotā uzraksts: «WORLD'S LARGEST CAKE, FORT PAYNE, AL.» (Pasaules lielākā torte, Fortpeina, AL.).

Jaunu pasaules rekordu uzstādījis arī amerikānis Džimijis Pirels,



kurš vienlaicīgi smēķējis 151 cigareti. Trūkst ziņu, vai viņš tās izsmēķējis līdz galam.

Un vēl viens pasaules rekords. Orlando pilsētas (Floridas štata, ASV) frizieri Terija Karena un Kristofers Morisons izveidojuši lielāko frizūru pasaulē, šim nolūkam izlietojot 22 flakonus lakas, 10 metrus šinjona, 2,6 kvadrātmetrus tilla un 200 matadatas. Neskaids paliek jautājums, ko manekene Laura Kelija ar šo divus metru augsto frizūru iesāks.

Losandželosas (ASV) tirgotājs Patriks Simondess pārdeva savu suni, jo tas zādzības laikā bija gulējis, bet sakodis policistu, kas nāca izmeklēt zādzību.

Dili (Merilendā, ASV) iedzīvotājs Tomass Grīns pārspēja par vairāk nekā vienu minūti savu vecā prefinieka angļa Pītera Doudodella pasaules rekordu gliemežu ēšanā. Grīns apēda kilogramu mīkstmiešu 2 minūtēs 49,95 sek.

Šajā numurā zīmēto karikatūru tēmas ir izdomājuši Gunārs Bērziņš, Dainis Breikšs, Ludmila Bulikina, Ludis Danilāns, Kira Liede, Agris Liepiņš, Imants Melgailis, Uģis Mežavilks, Igors Palkovs, Edvards Rusmanis, Tamāra Sergijenko un Andrejs Vīte.



Londonā (Anglijā) tiesas priekšā stājās kāda 30 gadus veca vieglas uzvedības dāma, jo viņa bija palikusi valstij parādā 36 000 mārciņas nesamaksātu nodokļu. Viņas atteikšanās maksāt nodokļus atbalstīja grupa darbabiedreņu, kas sarīkoja tiesas ēkas priekšā demonstrāciju un prasīja, lai nodokļus samazina.

Brjūverā (Meinā, ASV) kāds sporta nīrēju pāris apprecējās peldbaseina dibenā. «Jā» vārdu viņi uzrakstīja uz ūdensizturīga kartona. Līgavainim mugurā bija gaiši pelēka fraka un galvā melns cilindrs, līgavai — zeltkrāsaina kleita ar piemērotas krāsas spurām. Arī elpošanas ierīces bija krāsainas, pielāgotas svētku tērpiem — melnas un dzeltenas.

Lohnesa ezerā (Skotijā) nīrēji, meklējot briesmoni Nesiju, atrada bumbvedēju no otrā pasaules kara laikiem. Tas kļuvis par muzeja eksponātu.

Baltimoras tuvumā (ASV) atrodas 5 ha liela dzīvnieku kapsēta, kur apbedīti 8000 mājas dzīvnieki. Zem kapakmeņiem, bronzas plāksnēm un patriotiskiem karogiem dus ķirzakas, zirgi, suņi, kaķi, papagaiļi un pat zilonis. Kāmjā apglabāšana maksā 325 dolārus, turpretī lielāku dzīvnieku guldīšana zemes klēpī — 2000 dolāru.

Toronto (Kanādā) kāda skolotāja iesniedza tiesā prasību šķirt viņas laulību. Savu rīcību viņa motivēja šādiem vārdiem: «Mans vīrs uzlīmēja uz mūsu gulamistabas sienām visas savu bijušo draudzeņu vēstules. To pareizrakstība bija drausmīga.»

Varbergas cietoksnis (pie Gēteborgas, Zviedrijā) līdz 1928. gadam kalpoja par cietumu. Tagad tas izremontēts un kļuvis par tūristu naktsmītņi. 23 kameras nevar piedāvāt viņiem nekādu luksu, bet tikai mierīgu nakti aiz restēm.

Senajā Romā zosis izglāba pilsētu no ienaidniekiem, brīdinot jau pagurušos aizstāvjus par svešinieku tuvošanos. Kāds Skotijas viskija fabrikas īpašnieks nolēma izmantot seno romiešu pieredzi. Savas noliktavas apsardzībai viņš iegādājās 10 zosis, kas sacel varenu troksni, tiklīdz kāds tuvojas. Ar šo lēto trauksmes ierīci viskija ražotājs ir ļoti apmierināts.

ārzemju humors



«Dikobraz», Praga



— Jā, es beidzot dabūju algas paaugstinājumu, bet tā pietika tikai pudelei alus!

«Soire», Brisele



«Punch», Londona



«Rohač», Bratislava



«Osten», Zagreba

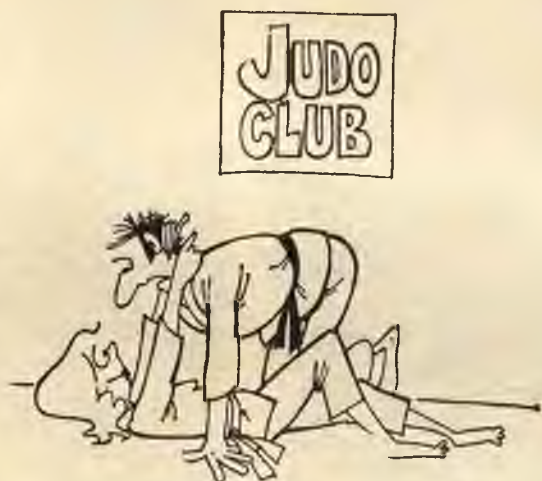


— Tu domā, man viegli tādā riebīgā laikā
vazāties pa restorāniem!!

«Weekend», Londona



«Stern», Hamburga



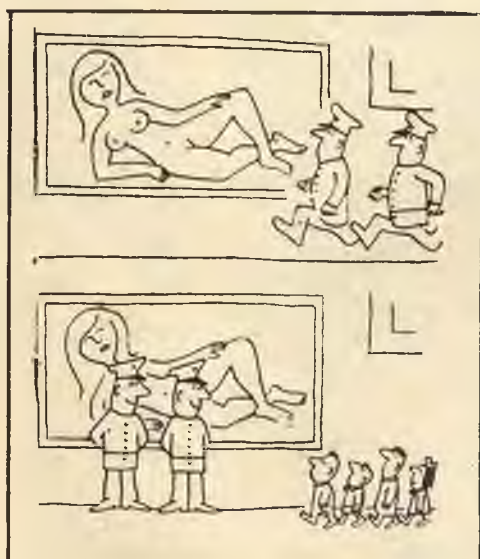
— Cik reižu man jāatkārto, ka jums jāpretojas, kad
es mēģinu jūs nogāzt uz grīdas!

«Weekend», Londona



— Tikai neizplāpā, ka mirsti no slāpēm —
tad viņš noplēsīs mums deviņas ādas!

«News», Austrālija



«Pavliha», Ļubjana

DADZIS

Nr. 5 (801) 1990

Galvenais redaktors
Egons STRAUTIŅŠ

Redakcijas kolēģija:

Juris AZERS
Armīns LEJIŅŠ
Eriks OŠS
Imants PLIČS

Edvards RUSMANIS —
galv. māksl. redaktors

Antons SONDORS —
atbildīgais sekretārs

Vitālijs TEIVĀNS
Andrejs VITE —
galv. redaktora vietnieks

Māksl. redaktors —
Uģis MEŽAVILKS

Tehniskais redaktors —
Māris SURVELIS

Redakcijas telefoni:
galvenā redaktora
vietniekam — 463872,
atbildīgajam sekretāram —
460331, vēstulju
nodalī — 469568.

LKP CK izdevniecība,
226081, Rīgā, Balasta
dambī 3.

Žurnāls iznāk kopš 1957. gada
divas reizes mēnesī.

Nodots salikšanai 5.02.90. Pa-
rakstīts iespiešanai 22.02.90. JT
00814. Formāts 70X100/8. Ofseta
papīrs Nr. 2. Ofseta tehnika, 2,58
uzsk. iespiest., 7,8 uzsk. krāsu
novilkumi, 3,81 izd. l. Metiens
80 000 eks. Pasūt. Nr. 174. Maksā
30 kap. Redakcijas adrese: 226081,
Rīgā, Balasta dambī 3, ab. k. 19.
Iespiests Latvijas KP CK izdevnie-
cības tipogrāfijā, 226081, Rīgā,
Balasta dambī 3.

Журнал сатиры и юмора «Да-
дзис» [Чертополох]. Выходит с
1957 года 2 раза в месяц на ла-
тышском языке. Издательство
ЦК КП Латвии, 226081, г. Рига,
Баласта дамбис, 3. Адрес редак-
ции: 226081, Рига, Баласта дам-
бис, 3, аб. я. 19. Отпечатано в
типографии Издательства ЦК КП
Латвии, 226081, г. Рига, Баласта
дамбис, 3.

— Uz priekšu — pa neat-
karības ceļu!

